

sygdomme (f. eks. „mod hovedpine“ eller „afføringspiller“), ligesom der ikke bør lægges hindringer i vejen for at øge befolkningens generelle kendskab til lægemidler mod lettere sygdomme og til ansvarsbevidst omgang med lægemidler.

Bestemmelsen omfatter også lægemidlers pakningsmateriale, for så vidt disses angivelser går ud over de påbudte, samt vejledninger af mere teknisk karakter, i det omfang sådanne kan have karakter af reklame og information.

Andet punktum indeholder en ny regel, der omfatter enhver form for reklame, såvel den direkte som indirekte, som dog efter sagens natur vanskeligt lader sig kontrollere, f. eks. lægebesøgers reklame- og informationsvirksomhed overfor medicinalpersoner. Bestemmelsen gælder både for reklamering overfor læger, tandlæger, dyrlæger og farmaceuter og for reklame overfor offentligheden.

Med kravet om saglighed og soberhed til enhver reklamering forudsætter forslaget, at en vis liberalisering af reklameregler og praksis i forhold til i dag kan anbefales, jfr. ovenfor.

Til § 32.

Til stk. 1-3. Der foreslås ikke egentlige begrænsninger i den gældende fri adgang til reklamering direkte overfor farmaceuter, læger, tandlæger og dyrlæger. Den generelle bestemmelse i § 31, sidste punktum, skal iagttages.

Bestemmelsen i apotekerlovens § 4, stk. 4, om at indenrigsministeren kan tillade reklamering i andre fagblade af lignende art, foreslås opretholdt. Reklamering i visse studerendes blade foreslås tilladt.

I reklamerne foreslår indenrigsministeriet i overensstemmelse med apotekerlovudvalgets flertal obligatorisk angivelse af lægemidlers fællesnavn, og i overensstemmelse med det i bemærkningerne til § 6, stk. 2, udtalte om angivelse af fællesnavn på etiketter og emballage, foreslås det, at lægemidlets fællesnavn også i reklamer angives lige så tydeligt som dets eventuelle særnavn.

Endelig har man, for at øge reklamens informative værdi, stillet en række supplerende krav til reklamernes indhold, bl.a. et krav om angivelse af lægemidlets bivirkninger og risici. Det forudsættes, at der ved fastsættelsen af regler efter stk. 2 og ved administrationen af sundhedsstyrelsens beføjelser efter stk. 3, i relation til overholdelsen af disse krav tages hensyn til det enkelte lægemiddels anvendelsesområde.

Et mindretal i udvalget mente, at § 32, stk. 2, bør formuleres således, at der i reklamer skal gives oplysning om lægemidlets navn og den internatio-

nale betegnelse for præparatets aktive indholdsstof, jfr. betænkningen side 40-41.

Behovet for oplysning i reklamer om præparatets pris er særlig stort for nye lægemidler, men kan også foreligge for lægemidler, der har været i handelen i længere tid, idet de priser, som er anført i de medicinfortegnelser, som bruges i praksis, efterhånden forældes, og idet det er af betydning, at de receptudstedende medicinalpersoner også har oplysning om præparatets priser, når der tages stilling til valg af lægemiddel.

Ved visse former for reklame foreligger behovet for prisoplysning kun i mindre grad eller slet ikke, ligesom der i reklamering overfor f. eks. studerende ofte ikke synes at være særligt behov for at angive prisen på præparatet. Det vil endelig kunne være praktisk kun at kræve oplysning om pris på de mest gængse pakningsstørrelser.

Det foreslås derfor, at de nærmere krav til prisangivelser i reklamer fastsættes i en bekendtgørelse udstedt af indenrigsministeriet.

Endelig foreslås en regel om, at der for lægemidler, der f. eks. er registreret på betingelse af, at de kun må ordineres af speciallæger, skal anføres sådanne vilkår for forhandlingen i detailledet.

Sundhedsstyrelsens mulighed for indgriben overfor uønsket og ufuldstændig reklamering overfor medicinalpersoner svarer i det væsentligste til den i apotekerlovens § 4, stk. 7, beskrevne. Det foreslås dog, at sundhedsstyrelsen i særlige tilfælde kan foreskrive form og indhold for rettelser og tilføjelser. Sundhedsstyrelsens krav om korrigerende udsendelser forudsættes at stå i rimeligt forhold til overtrædelsens karakter.

Til stk. 4. Som nævnt i betænkningen side 46 f. og 69 (bemærkningerne til lovudkastets § 26), har regler for vederlagsfri udlevering af lægemidler, der ikke skal anvendes til kliniske forsøg, snæver sammenhæng med reglerne om reklame og information.

I forhold til betænkningens lovudkast (§ 26) har bestemmelsen undergået den ændring, at de nærmere betingelser for denne udlevering ikke nævnes i selve loven, men at der ved loven gives sundhedsstyrelsens hjemmel til at fastsætte sådanne betingelser. Det er ministeriets opfattelse, at der vil kunne opstå et behov for at ændre og eventuelt supplere disse regler efterhånden, og det er derfor af værdi at have regler, som kan ændres administrativt.

Indenrigsministeriet er i øvrigt enig med apotekerlovudvalget i de opstillede betingelser, og det forudsættes, at sundhedsstyrelsen lægger disse til grund ved udarbejdelsen af reglerne i henhold til forslaget § 29.